

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΤΑΣ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΑΣ ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ.

ΚΑΘΩΣ τὰ φυσικά πράγματα, οὕτω καὶ τὰ ἠθικά ἔργα, ὅταν εἰς τὰς πρώτας αὐτῶν ἀρχὰς συναντήσωσι μεγάλα ἐμπόδια, οὐ μόνον οὐδέλωσ εὐδοκιμοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ τούτων ἴχνη ἐξουθενοῦνται. Ἐὰν ἐπλήθυνεν ἡ εἰδωλολατρεία, καὶ ἐπλήρωσε πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ὁ τοσοῦτος πληθυσμὸς καὶ ἡ τοιαύτη ἑκτασις ἠκολούθησεν, ἐπειδὴ εἰς τὰς πρώτας ἀρχὰς αὐτῆς οὐδεὶς οὐδὲ ἐπολέμησεν, οὐδὲ ἐναντιώθη, οὐδὲ καὶ ἐφάνη ὄλος ἐχθρὸς αὐτῆς. Ἐὰν ἄλλη αἵρεσις καὶ προφανεσάτη πλάνη ἐμεγαλύνθη καὶ μετεδόθη εἰς πολλὰ γένη καὶ λαοὺς, τοῦτο ἐγένετο, ἐπειδὴ ἐκεῖ, ὅπου αὐτὴ πρῶτον ἐγεννήθη, οὐδεὶς ἀνέλαθεν ὄπλα, ἵνα καταστρέψῃ αὐτήν, οὐδεὶς ἐυρέθη ἐναντίος αὐτῇ ἢ πολέμιος. Ὅταν οὖν βλέπωμεν, ὅτι εἰς αὐτὰς τὰς πρώτας ἀρχὰς ἔργου τινος πολλοὶ ἐπανίστανται κατ' αὐτοῦ ἐχθροὶ ἰσχυροὶ, ἐξουσιαστικοὶ, δυναστικοὶ, ἔχοντες πᾶσαν ἐξουσίαν καταρτῆσαι αὐτό, καὶ παντοιοτρόπως ἀγωνι-

ζόμενοι πρὸς τὸν τούτου ἀφανισμόν· οἱ δὲ ἐργάται τοῦ ἔργου ἐκείνου εἰσὶν ὀλίγοι, πτωχοὶ, ἀδύνατοι, ἰδιῶται καὶ εὐτελεῖς· τὸ δὲ ἔργον αὐτῶν οὐδὲ ἀφανίζεται, οὐδὲ ἐμποδίζεται, ἀλλ' αὐξάνει καὶ πολυπλασιάζεται καὶ ἐκτείνεται, τί ἄλλο ἐξ ἀνάγκης συμπεραίνομεν, εἰμὴ ὅτι οὐδὲ φυσικὴ οὐδὲ προαιρετικὴ, ἀλλὰ θεία δύναμις προάγει τὸ ἔργον ἐκεῖνο καὶ διευθύνει καὶ κατευοδοῖ; τοῦτο οὖν ἐστὶ τὸ καύχημα καὶ ἡ δόξα τῆς χριστιανικῆς πίστεως· τοῦτο ἐκ περιουσίας ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ εἰς Χριστὸν πίστις ἐστὶ θεοδίδακτος, θεοπαράδοτος καὶ θεοπολυπλασίαστος. Πολεμοῦσι τὸ ἔργον τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος εἰς αὐτὰς τὰς πρώτας ἀρχὰς αὐτοῦ Ἄρχιερεῖς, Ἄρχοντες, Ἡγεμόνες, Συνέδρια ὀλόκληρα, καὶ πάση δυνάμει ἀγωνίζονται, ἵνα οὐ μόνον ἐμποδίσωσιν αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὀλοκλήρου ἀφανίσωσιν· οἱ δὲ ἐργάται τοῦ ἔργου, ἤγουν οἱ κήρυκες τῆς πίστεως εἰσι δώδεκα ἀλιεῖς, ἄνθρωποι ἰδιῶται, ἀγράμ-

ματοι, ἄοπλοι, πτωχοί· τὸ δὲ ἔργον τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος διωκόμενον εὐδοῦται, καὶ πολεμούμενον αὐξάνει, καὶ εἰς ὀλίγον καιροῦ διάστημα πολυπλασιάζεται καὶ ἀπλοῦται εἰς γένη καὶ φυλάς καὶ λαοὺς καὶ ἔθνη· ὑπερπηδᾷ ἢ πίστις πάντα τὰ ἐμπόδια, νικᾷ τοὺς κατ' αὐτῆς πολέμους, καὶ κηρύττεται εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Τί ἐστι τοῦτο; Καὶ τί ἄλλο εἰμὴ δύναμις

Ῥωμ. 1, 8. Ὑψίστου; « Δεξιὰ Κυρίου ἐποίησε δύναμιν, »
 Πράξ. 117 δεξιὰ Κυρίου ὕψωσε τὴν ἀλήθειαν τῆς πί-
 16. στευς, δεξιὰ Κυρίου ἐκήρυξεν αὐτὴν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Λαμβάνει περὶ τούτου πληροφορίαν ὅστις προσηλώσει τὸν νοῦν αὐτοῦ πρὸς κατανόησιν τῆς σήμερον ἀναγνωσθείσης πράξεως τῶν Ἀποστόλων.

Πράξ. 5 Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις διὰ τῶν
 12. χειρῶν τῶν Ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολ-
 λά· (καὶ ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες ἐν τῇ σοῦ Σολομώντος.

Ἄλλα ἀρά γε εἰσὶ τὰ σημεῖα καὶ ἄλλα τὰ τέρατα; Θαύματά εἰσι καὶ τὰ σημεῖα, θαύματα δὲ καὶ τὰ τέρατα· ὅθεν πολλάκις ἀδιαφόρως ἐκλαμβάνονται ὑπὸ τῆς θείας Γραφῆς· φαίνεται ὅμως, ὅτι κυρίως καὶ καθ' αὐτὸ τὰ μὲν τέρατά εἰσι θαύματα, τρόμον προξενούντα καὶ φρίκην· διότι ἢ λέξις τέρας, τρόμον σημαίνει· τὰ δὲ σημεῖα, θάμβος καὶ εὐεργεσία. Ὁ Προφήτης Ἰωὴλ εἰπὼν· « Καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐ-
 30. ρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω. »

χαρακτηρίζει ἔπειτα τὰ μὲν σημεῖα, λέγων· « Αἷμα καὶ πῦρ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ. » Αὐτὰ δὲ εἰσι σημεῖα θάμβους καὶ εὐεργεσίας, καθότι προσήμεινον τὴν σάρκα καὶ τὴν θεότητα τοῦ Θεανθρώπου, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τὸ ἐπελθὸν ἐν τῇ Παρθένῳ. Περὶ δὲ τῶν τεράτων λέγει· « Ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἷμα, πρὶν ἢ ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ. » Οὐδεὶς δὲ ἀμφιβάλλει, ὅτι ταῦτά εἰσι φόβητρα καὶ τρόμοι μεγάλοι. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν περὶ σημείων λαλήσας, ἔδωκεν ἀφορμὴν ἵνα καταλάβωμεν, ὅτι τὰ σημεῖα θαμβητικὰ καὶ εὐεργετικὰ εἰσι. « Σημεῖα δὲ, εἶπε, τοῖς πιεθεύσασιν ταῦτα παρακολουθήσει· ἐν τῷ ὀνόματί μου Δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς· ὄφεις ἀροῦσι· καὶ ἄνθρωποι θανάσιμον τι πῖωσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάβῃ· ἐπὶ ἀρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἔξουσιν. » Οἱ θεοφόροι Ἀπόστολοι καὶ τέρατα ἐποίησαν καὶ σημεῖα· τέρατα μὲν ἦσαν ὁ αἰφνίδιος καὶ βίαιος θάνατος τοῦ Ἀνανίου καὶ τῆς Σαπφείρας, ὅστις φόβον μέγαν ἐπροξένησεν οὐ μόνον εἰς τοὺς ἰδόντας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀκούσαντας· μετὰ δὲ τοῦτο καὶ ἡ τύφλωσις τοῦ Ἐλύμα τοῦ μάγου· σημεῖα δὲ αἱ ἰατρῖαι τῶν ἀσθενῶν, ὁ διωγμὸς τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων, αἱ ἀναστάσεις τῶν νεκρῶν, καὶ τὰ λοιπὰ εὐεργετικὰ θαύματα, ὅσα διηγεῖται ὁ Θεὸς ἱστορικός. Τί δὲ ἐστὶν ἢ στοὰ τοῦ Σολομώντος; καὶ διατί ἅπαντες οἱ Ἀπό-

Αὐτ. 31

Μαρκ. 16.
17. 18.Πράξ. 5.
5.Πράξ. 13.
11.

σοιοι ἐν αὐτῇ ὁμοθυμαδὸν, ἤγουν ὁμοῦ καὶ ἐπὶ ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ συναθροϊζόμενοι ἐποίουν τὰ θαύματα; Ἡ σοὰ τοῦ Σολομῶντος παρασὰς ἦν, καὶ ὡς νάρθηξ, ὡς φαίνεται ἐξ ὧν διαλαμβάνει τὸ δέκατον κεφάλαιον τῶν πράξεων τῶν Ἀποστόλων· ἐκεῖτο δὲ ἔξω τοῦ Ἱεροῦ τοῦ Σολομῶντος εἰς τὸ μέρος τῆς καλουμένης ὠραίας πύλης τοῦ ναοῦ. Ἐλέγετο δὲ στοὰ τοῦ Σολομῶντος, ἐπειδὴ αὐτὴ μόνη ἐσώθη ἀπὸ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ὃν ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐξηφάνισεν, ὁ δὲ Κῦρος ὁ Πέρσης ἀνήγειρεν. Ἐπειδὴ δὲ εὐρύχωρος ἦν ἡ σοὰ ἐκείνη, καὶ ἔχώρει πλῆθος πολὺ λαοῦ, διὰ τοῦτο πάντες ὁμοῦ οἱ Ἀπόστολοι ἐκεῖ συνήρχοντο, ἵνα διδάσκωσι πάντα τὰ ἐκεῖ συναθροϊζόμενα πλήθη.

Ὁρ. 6. 15.
14. καὶ β.
20. x. 8.

ἀρχ. ἰωζ.

Πραξ. 5.
13, 14.

Τῶν δὲ λοιπῶν οὐδεὶς ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς, ἀλλ' ἐμεγάλυνεν αὐτούς ὁ λαός. Μᾶλλον δὲ προσετίθεντο πιστεύοντες τῷ Κυρίῳ πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν.)

Πραξ. 5.
1, 11.

Φόβος καὶ τρόμος ἐπέπεσεν ἐπὶ τὴν καρδίαν ἐκείνου τοῦ λαοῦ, ὅταν ἤκουσαν μὲν τὸν ἀπόστολον Πέτρον ἐλέγχοντα τὸν Ἀνανίαν καὶ τὴν Σαπφείραν διὰ τὴν ἱεροσυλίαν· εἶδον δὲ, ὅτι ἐκεῖνοι εὐθύς μετὰ τὸν ἔλεγχον ἔπεσον καὶ οἱ δύο νεκροὶ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Πέτρου. Ὅθεν οὐδεὶς τῶν λοιπῶν, ἤγουν τῶν μὴ πεισευσάντων « Ἐτόλμα, » λέγει, κολλᾶσθαι αὐτοῖς, » τουτέστιν

οὐδεὶς ἐτόλμα πλησιάσαι, ἵνα ἐνεχλήσῃ τοὺς Ἀποστόλους· ἀλλὰ πᾶς ὁ λαός ἐμεγάλυνεν αὐτούς, εἶπουν εἶχε μεγάλην καὶ ἔνδοξον ὑπόληψιν περὶ αὐτῶν, καὶ διὰ πολλῶν ἐπαίνων ἔσεφεν αὐτούς. Οὐ μόνον δὲ ἐμεγάλυνεν αὐτούς ὁ λαός, ἀλλὰ καὶ πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἐπίστευον εἰς τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ἐγίνοντο προσθήκη τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰς αὐτὸν πεισευσάντων. Σημείωσαι δὲ, ὅτι τὰ λόγια τὰ ἀπὸ τῶν, « Καὶ ἦσαν ἅπαντες, » ἕως τῶν λόγων τούτων. « Ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν » εἰσὶ παρεκβατικά, καὶ ὡς διὰ μέσου, τὰ δὲ ἐξῆς εἰσὶν ἀκόλουθα τῶν λόγων· « Ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ » πολλά. »

Πραξ. 5.
12.

ἀρχ.

Ὡς ἐκατὰ τὰς πλατείας ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ τιθέναι ἐπὶ κλινῶν καὶ κραββάτων, ἵνα, ἐρχομένου Πέτρου, κᾶν ἡ σκιά ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν. Συνήρχετο δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν πέριξ πόλεων εἰς Ἱερουσαλήμ, φέροντες ἀσθενεῖς καὶ ὀχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, οἵτινες ἐθεραπεύοντο ἅπαντες.

Πραξ. 5.
15.

16.

Τόσα σημεῖα καὶ τέρατα ἐγίνοντο διὰ τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων, ὥστε ὁ λαός ὁ ταῦτα βλέπων, ἐάλλοντες τοὺς ἀσθενεῖς αὐτῶν ἐπὶ κλινῶν καὶ κραββάτων, ἔφερον αὐτούς, καὶ ἐτίθουν εἰς τοὺς εὐρυχώρους

δρόμους, ἵνα, ὅταν ἐκεῖθεν διέλθῃ ὁ Πέ-
 τρας, κὰν ἡ σκιά αὐτοῦ πέσῃ ἐπάνω
 τινὸς τῶν ἀσθενούντων. Ἐκ τούτου φανερόν
 ἐστίν, ὅτι καὶ ἡ σκιά τοῦ Πέτρου ἰάτρειε
 τοὺς ἀσθενεῖς· διότι, ἐὰν αὐτοὶ οὐκ ἔθερα-
 πεύοντο, οἱ ἐκφέροντες αὐτοὺς εἰς τὰς πλα-
 τεῖας ἐπὶ κλινῶν καὶ κραββάτων, οὐκ ἐσερ-
 γον κοπιάζειν ματαίως. Ἴδου οὖν ἐκπεπλη-
 ρωμένος ὁ λόγος τοῦ θεανθρώπου, ὅστις εἶπεν,
 » Ὁ πισεύων εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ,
 » καὶ κείνος ποιήσει, καὶ μείζονα τούτων
 » ποιήσει.» Οὐχ' ἡ σκιά, ἀλλὰ τὸ κράσπεδον
 τοῦ ἱματίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν αἰ-
 μοῦροοῦσαν γυναῖκα καὶ τοὺς ἀσθενεῖς
 τοὺς εἰς τὴν περίχωρον τῆς Πεννησαρέτ
 κατοικοῦντας ἰάτρειυσε· τοῦ δὲ Πέτρου
 οὐχὶ τὸ ἱμάτιον, ἀλλ' ἡ μόνη σκιά ἔθερά-
 πευσε τοὺς ἐπὶ κλινῶν καὶ κραββάτων
 κατακειμένους. Ἐὰν οὖν ἡ μόνη σκιά
 τοῦ Πέτρου εἶχε παρὰ Θεοῦ ἰαματικὴν
 χάριν, πολλῶ μᾶλλον τὰ ὅσα αὐτοῦ καὶ
 τὰ λείψανα τῶν ἄλλων ἀγίων. Παραλόγως
 οὖν τινες εὐσέβειαν ἐπαγγελλόμενοι, κατη-
 γοροῦσι τοὺς ὀρθοδόξους τοὺς σεβομένους
 τὰ τῶν ἀγίων λείψανα, καὶ πιστεύοντας
 ὅτι καὶ τὰς ἀρρώστιας τῶν ἀσθενῶν καὶ
 ἄλλα θαυμάσια ἐπιτελέσαι δύνανται τῇ
 τοῦ Χριστοῦ δυνάμει. Βλέπε δὲ, ὅτι το-
 σοῦτον περιβόητα ἐγένοντο τότε τῶν Ἀπο-
 στόλων τὰ θαύματα, ὥς καὶ τὸ πλῆθος
 τῶν πλησίον τῆς Ἱερουσαλήμ πόλεων ἔδρα-
 μον ἐκεῖ φέροντες τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς
 ὑπὸ τῶν δαιμόνων ἐνοχλουμένους· καὶ ὅτι
 πάντες οἱ πρὸς τοὺς Ἀποστόλους προ-

σερχόμενοι ἐλάμβανον τῆς ἀσθενείας αὐ-
 τῶν τὴν ἰατρειάν. « Οἷτινες, λέγει, ἔθερα-
 » πεύοντο ἅπαντες. » Ἴδου δὲ πῶς ὁ
 πανεύφημος Λουκᾶς ἐξόρησε τὴν ἐκπλή-
 ρωσιν καὶ τούτου τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου
 Ἰησοῦ. « Ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια
 » ἐκβαλοῦσιν· Ἐπὶ ἀρρώστους χεῖρας ἐπι-
 » θήσουσι, καὶ καλῶς ἐξουσι. » Ἄκουσον
 δὲ καὶ τὰ συμβάντα μετὰ τὰ τασαῦτα τῶν
 Ἀποστόλων θαύματα.

Ἀναστάς δὲ ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ
 ἅπαντες οἱ σὺν αὐτῷ, ἢ οὓσα αἰ-
 ρεσις τῶν Σαδδουκαίων, ἐπλήσθησαν
 ζήλου. Καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας
 αὐτῶν ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, καὶ
 ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ.

Αἰρετικοὶ ἦσαν οἱ Σαδδουκαῖοι, καθότι
 ἐπίστευον, ὅτι οὐδὲ ἀνάσασι νεκρῶν ἐσιν,
 οὐδὲ πνεῦμα, οὐδὲ ἄγγελος. Τοσοῦτον δὲ
 ἐπλήθυνεν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν, ὥστε τὸ ἐν
 μέρος ταῦ Συνεδρίου τῶν Ἰουδαίων ἦσαν
 Σαδδουκαῖοι, τὸ δὲ ἕτερον Φαρισαῖοι. Ἐ-
 πειδὴ οὖν ὁ τότε Ἀρχιερεὺς, ἴσως ὁ Καϊ-
 άφας, καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτοῦ ὄντες, οἱ-
 τινες ἦσαν ἐκ τῆς αἰρέσεως τῶν Σαδδουκαί-
 ων, ἤκουσαν ὅτι οἱ Ἀπόστολοι κηρύττουσιν,
 ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, καὶ
 ἔβλεπον ὅτι ἐπιβεβαιούσι τὸ κήρυγμα αὐ-
 τῶν διὰ τοῦ πλῆθους τῶν θαυμάτων· ἐπο-
 μένως δὲ ἡ μὲν αἴρεσις αὐτῶν ἢ τὴν ἀνά-
 σασιν τῶν νεκρῶν ἀθετοῦσα ἐξελέγχεται ὡς
 ψευδής, ἢ δὲ εἰς Χριστὸν πίσις βεβαιούται

Ματθ. 14.
12.

Ματθ. 9.
10.

Ματθ.
14, 36.

Μαρκ. 16.
17, 18.

Πραξ. 5.
17.

18.

Ματθ. 22.
23.

Πραξ. 23.
8.
6.

καὶ ἐπισηρίζεται, ἐξαναζάντες ἐπλήσθησαν ζήλου, ἤγουν τοσοῦτον ἐξεκαύθησαν ὑπὲρ τῆς θρησκείας αὐτῶν, ὥστε τολμήσαντες ἠπλώσαν τὰς ἀνόμους αὐτῶν χεῖρας, καὶ πιάσαντες τοὺς Ἀποσόλους « Ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ, » τουτέστι κατέκλεισαν αὐτοὺς εἰς τὴν κοινὴν φυλακὴν· καὶ ταῦτα μὲν ἐπραξάν αὐτοὶ οἱ θεομάχοι, θέλοντες ἐμποδίσαι τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐξαλείψαι τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν.

Ματθ. 5.
19, 20

Ἄγγελος δὲ Κυρίου διὰ τῆς νυκτὸς ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς· ἐξαγαγόντε αὐτοὺς, εἶπε Πορεύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ Ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης.

Ἀκούετε ποία δύναμις ἔλυσε τὰ ἐμπόδια τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος; οὐχὶ δύναμις Ἡγεμόνων οὐδὲ Ἀρχόντων, οὐ δύναμις δώρων οὐδὲ μεσιτείας, ἀλλὰ μόνη τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ ἡ δύναμις. Ὁ μὲν

Ἀρχιερεὺς τῶν Ἰουδαίων ὁ τυφλὸς καὶ παμπόνηρος, καὶ σὺν αὐτῷ οἱ αἵρετικοὶ καὶ παγκάκιστοι Ἄρχοντες τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Συνεδρίου κατέκλεισαν τοὺς κήρυκας τῆς πίστεως εἰς τὴν φυλακὴν, ἐλπίζοντες, ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἐμποδίζουσι τὸ κήρυγμα καὶ ἐξαφανίζουσι τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν· ὁ δὲ παντοδύναμος Θεός, θέλων ὡς πανεύσπλαγχνος τὸν πολυπλασιασμόν τῆς πίστεως διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων σωτηρίαν, ἀπέστειλε τὸν Ἄγγελον αὐτοῦ ἐξ οὐρανοῦ τὴν νύκτα· ὅστις ἤνοιξε μὲν τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, ἐξαγαγὼν δὲ ἔξω τοὺς Ἀποσόλους, παρήγγειλεν αὐτοῖς, λέγων· « Ἵπαγετε εἰς τὸ Ἱερὸν, καὶ σταθέντες ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, διδάξατε πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης. » Ῥήματα δὲ ζωῆς ὠνόμασεν ὁ Ἄγγελος τὴν διδασκαλίαν τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, καθὼς καὶ ὁ Πέτρος, ὅταν εἶπε· « Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις. » Ῥήματα δὲ ζωῆς εἰσὶν ἡ διδαχὴ τῆς πίστεως, ἐπειδὴ ὁ πισεύων καὶ φυλάττων ὅσα αὐτὰ διδάσκουσι, κληρονόμος γίνεται τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ Βασιλείας.

Ἰωαν. 6.
68.